

Arrest

nr. 275 226 van 13 juli 2022
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 18 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VANSTALLE, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 5 oktober 2020, diende op 6 november 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 15 februari 2022 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 16 februari 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 06/11/2020
Overdracht CGVS: 18/01/2021*

U had op 22 december 2021, van 13u42 tot 16u35, een persoonlijk onderhoud met een ambtenaar van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder CGVS). U werd bijgestaan door een tolk die het Somalisch machtig is. Het persoonlijk onderhoud werd bijgewoond door meester Guy Mandaka Ngumbu, loco meester Christophe Desenfans.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Mogadishu in de regio Banadir, waar u geboren bent op 7 maart 1969 en waar u tot aan uw vertrek uit Somalië hebt gewoond. U bent moslim en lid van de Wa'esli clan, die behoort tot Abgaal.

In 2008 werd uw vader bedreigd omdat hij herlaadkaarten verkocht aan Ethiopische soldaten. Hij sloot toen twee dagen zijn winkel. Nadat hij heropende, gooide Al-Shabaab een bom waarbij hij en uw zus omkwamen en u zelf gewond raakte aan uw linkerbeen.

U werkte als visser aan de Lido kust van Mogadishu. Iedere dag kwam Al-Shabaab om deel van het geld dat u en uw collega's verdienden op te eisen. Op 18 juli 2018 ontstond er hierdoor een ruzie tussen de vissers en Al-Shabaab, waarbij die laatsten op jullie schoten en een bom naar jullie gooiden. U raakte toen gewond aan uw rechterbeen en u werd naar het ziekenhuis gebracht, waar u drie maanden verbleef. Daarna kon u niet meer werken omdat u nog een operatie nodig had die 9000 dollar zou kosten.

Uw collega vissers gaven u elke dag een kleine som geld zodat u kon sparen voor uw operatie. Ook van dit geld eiste Al-Shabaab een deel op. Ze maakten het duidelijk dat ze u zouden doden als u het hen niet gaf. Desondanks heeft u dat jaar 6500 dollar kunnen sparen. Op een dag besloot u dat u voldoende geld had om te reizen. U besloot Somalië te verlaten omdat u bang was dat Al-Shabaab u dagelijks zou blijven afpersen.

Op 21 oktober 2019 vertrok u uit Mogadishu. U reisde via Djibouti, Eritrea, Soedan, Libië en Italië. In september of oktober 2020 kwam u in België aan. Op 6 november 2020 diende u een verzoek in om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

In het kader van uw verzoek legt u foto's neer van uw littekens aan uw beide benen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Om te beginnen valt uw gedrag niet in overeenstemming te brengen met dat van iemand die nood heeft aan internationale bescherming. Uit uw dossier blijkt immers dat u meerdere maanden in Italië hebt verbleven voor uw komst naar België (zie verklaring DVZ dd. 08.12.2020, punt 32). Toch diende u er geen verzoek om internationale bescherming in. Redelijkerwijze mag van een verzoeker om internationale bescherming evenwel verwacht worden dat hij zo snel mogelijk een verzoek zou indienen. Gevraagd waarom u geen verzoek om internationale bescherming indiende in Italië, zegt u enkel dat u er met de boot aankwam en dat u er buiten sliep, en dat iedereen later weg ging (zie CGVS, p. 5). Dit antwoord klaart niet uit waarom u geen verzoek om internationale bescherming indiende in het eerste Europese land waar u voet aan wal zette. Dit gedrag wijst niet op een nood aan internationale bescherming.

Wat betreft de aanslag van Al-Shabaab op de winkel van uw vader in 2008, merkt het CGVS op dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de familieleden die slachtoffer werden van deze aanslag. Bij DVZ verklaart u twee maal dat uw broer is omgekomen. Zo stelt u dat uw zus K. en uw broer Z. in 2008 gedood zijn door Al-Shabaab (zie verklaring DVZ dd. 08.12.2020, punt 17). Ook verklaart u, wanneer gevraagd

meer te vertellen over wat er hen is overkomen, dat uw vader, broer en zus zijn omgekomen bij de aanslag (zie vragenlijst CGVS bij DVZ, punt 5). Op het CGVS verklaart u daarentegen dat uw broers nog leven. Wanneer gevraagd of Z. en K. beiden zijn overleden, stelt u dat enkel K. is overleden (zie CGVS, p. 7). Gevraagd waar Z. woont, stelt u dat hij in Mogadishu woont en op zee werkt (ibid.). Na confrontatie met uw verklaring bij DVZ over het overlijden van Z., stelt u enkel dat hij niet is overleden, dat hij nog leeft (ibid.). Met dit antwoord klaart u de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uit. Ook blijkt dat uw andere broer A. nog leeft en in Somalië woont en werkt (ibid.). Bijgevolg verklaart u op het CGVS dus dat uw beide broers nog in leven zijn en dat uw zus is overleden in 2008, terwijl u bij de DVZ verklaart dat uw broer en zus beiden overleden zijn.

Bovendien legt u verschillende verklaringen af over de andere slachtoffers van deze aanslag. U stelt bij DVZ dat er op het moment van de aanslag twee klanten aanwezig waren in de winkel, waarvan er één is overleden, en de andere gewond geraakt is (zie vragenlijst CGVS bij DVZ, punt 5). Op het CGVS stelt u daarentegen dat er iemand anders in de winkel gewond geraakt is of overleden, maar dat u niet zeker bent (zie CGVS, p. 6). Deze opvallende tegenstrijdigheden maken uw verklaringen over de bomaanslag in 2008 ongeloofwaardig.

Hoe dan ook merkt het CGVS hierover op dat u deze bomaanslag niet linkt met uw eigen persoonlijke problemen die u aangezet hebben Somalië te verlaten. Wanneer hiernaar specifiek gevraagd, stelt u namelijk enkel dat u toen aanwezig was in het winkeltje omdat u uw vader daar hielp in de namiddag (zie CGVS, p. 6). U legt verder geen enkel verband met deze aanslag en uw vluchtaanleiding. Bovendien blijkt dat u na deze gebeurtenis nog jarenlang op dezelfde plaats bent blijven wonen (zie CGVS, p. 4), zonder er problemen te kennen. De problemen die u inroept zijn immers niet geloofwaardig, zo blijkt hieronder. Mocht er al een nood aan bescherming in uw hoofd zijn geweest, dan blijkt die niet langer actueel.

Wat daarnaast de aanslag betreft waarbij uw moeder is omgekomen in 2018, dient te worden opgemerkt dat zij slachtoffer werd van het willekeurig geweld in de regio waar zij toen aanwezig was. U verklaart dat zij gewond raakte bij een bomaanslag op de plaats Zoobe nabij Nr. 4 en dat zij later hieraan overleed in Turkije (zie CGVS, p. 6). Uit de rest van uw verklaringen blijkt echter niet dat deze aanslag gelinkt is aan uw eigen persoonlijke problemen. Uit deze gebeurtenis blijkt bijgevolg geen nood aan internationale bescherming in uw hoofd.

Daarnaast bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u uit Somalië bent gevlucht omdat u persoonlijk werd gevisieerd door Al-Shabaab en evenmin dat u om die redenen niet zou kunnen terugkeren.

Wat betreft de afpersing door Al-Shabaab vóór het incident in 2018, wordt vastgesteld dat deze afpersing onvoldoende zwaarwichtig is. U stelt dat er geen bedreigingen plaatsvonden, dat Al-Shabaab gewoon geld vroeg sinds de moord op uw vader (zie CGVS, p. 15). Nergens uit uw verklaringen blijkt bovendien dat Al-Shabaab een dermate groot deel van uw inkomsten opeiste dat deze situatie dermate ernstig werd dat ze gelijkgesteld kan worden aan vervolging of aan ernstige schade. Dit blijkt onder meer uit het feit dat u al jaren belastingen betaalde, ook voor de komst van Al-Shabaab. U stelt dat jullie reeds afpersingsgeld betaalden aan andere mensen voordat Al-Shabaab de macht nam (zie CGVS, p. 14). Ook stelt u dat enkel de vissers moesten betalen (zie CGVS, p. 15), wat bijgevolg de mogelijkheid voor u open liet om anders werk te gaan doen waarbij u niets of minder van uw loon zou moeten afgeven. Ook blijkt uit uw verklaringen dat u niet persoonlijk gevisieerd werd. U stelt dat ze alle vissers viseerden (ibid.). Uit bovenstaande verklaringen wordt afgeleid dat de afpersing niet dermate ernstig was dat er een nood aan internationale bescherming uit kan worden afgeleid.

Wat betreft het incident van 18 juli 2018 waarbij u te maken kreeg met een ruzie tussen de vissers en Al-Shabaab en waarbij u verwondingen opliep, wordt opgemerkt dat na een eerdere verwonding niet noodzakelijk de nood aan bescherming volgt. Het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming is namelijk toekomstgericht. U verklaart hierbij bovendien niet dat u tijdens bovengenoemd incident persoonlijk gevisieerd werd (zie CGVS, p. 12). Daarenboven wordt vastgesteld dat de problemen die u verklaart nadien te hebben gehad niet geloofwaardig zijn.

De afpersing die plaatsvond na het incident in 2018 is weinig aannemelijk. U stelt zelf herhaaldelijk dat Al-Shabaab enkel geld vraagt aan de mensen die werken. Wanneer gevraagd of uw broers ook afgeperst werden stelt u namelijk dat dit enkel gebeurde bij iedereen die aan zee werkt (zie CGVS, p. 15). Even later, wanneer gevraagd of uw broers nooit bedreigd werden, stelt u opnieuw dat ze enkel geld vragen aan mensen die werken (ibid.). Nochtans verklaart u dat u zelf sinds het incident in 2018 waarbij u gewond

raakte, niet meer kon werken. U kon toen overleven en sparen dankzij de giften van de andere vissers (zie CGVS, p. 12). Uw verklaring dat Al-Shabaab u afperste hoewel u niet werkte, is in dat licht weinig aannemelijk.

Wanneer u wordt gevraagd wat Al-Shabaab tegen u zeiden als u het geld niet kon betalen, antwoordt u ontwijkend en stelt u dat jullie normaal gezien elke dag betaalden maar dat er op een dag een ruzie ontstond (zie CGVS, p. 15). Even nadien verklaart u dat ze u zouden vermoorden als u weigerde hen het geld te geven (ibid.). Dat u dan pas toevoegt dat ze u met de dood bedreigden, en dat u dit niet meteen zegt wanneer gevraagd om een volledig zicht te geven op uw persoonlijke problemen die aanleiding gaven het land te verlaten (zie CGVS, p. 12), tast verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Het is in verder opzicht opvallend dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt in verband met de bedreigingen van Al-Shabaab. Bij DVZ stelt u namelijk dat ze dreigden uw broers te vermoorden als u het geld niet gaf (zie vragenlijst CGVS bij DVZ dd. 08.12.2020, punt 5). Op het CGVS, wanneer u gevraagd wordt of uw broers ooit werden bedreigd, stelt u van niet en zegt u dat ze enkel geld vragen aan de mensen die werken (zie CGVS, p. 15). Na confrontatie met uw verklaring bij DVZ, ontkent u dat u dit toen hebt gezegd en verklaart u dat u enkel hebt gezegd dat u bang was om zelf vermoord te worden (CGVS, p. 15-16). Met dit antwoord klaart u de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uit. Deze tegenstrijdigheid tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de bedreigingen van Al-Shabaab aan.

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u het laatste jaar dat u in Mogadishu woonde, namelijk in 2019, niet meer kon werken door de verwonding aan uw been. Toch ging u dagelijks naar de kust, waar uw collega's u telkens een kleine som geld gaven (zie CGVS, p. 13). U stelt dat Al-Shabaab ook elke dag naar de kust ging om een deel van het geld op te eisen (zie CGVS, p. 12). Wanneer u gevraagd wordt of Al-Shabaab ook naar uw huis kwam, stelt u dat ze niet naar de huizen gaan, maar aan de kust zijn (zie CGVS, p. 17). Gevraagd waarom u naar de kust ging, hoewel u wist dat Al-Shabaab daar aanwezig was, stelt u enkel dat uw huis vlakbij de zee was en dat de inwoners afhankelijk zijn van de zee (ibid.). Gevraagd of uw collega's soms naar uw huis kwamen, stelt u bovendien van wel, en dat u ook tot bij hen ging (ibid.). Hoewel u meermaals wordt gevraagd waarom u het risico nam om naar de kust te gaan, waar Al-Shabaab u opwachtte, terwijl u het geld ook thuis zou kunnen ontvangen van uw collega's, slaagt u er geen enkele keer in hiervoor een aannemelijke verklaring te geven. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd en u wordt gevraagd of u dan iedere dag een koffietje ging drinken met uw collega's, ook al wist u dat Al-Shabaab u daar ging bedreigen en afpersen, stelt u dat Al-Shabaab anders naar uw huis zou komen (ibid.). Wanneer u vervolgens gewezen wordt op uw eerdere verklaring dat Al-Shabaab niet naar de huizen komt, stelt u dat ze kunnen langskomen maar dat u dat zelf niet hebt meegemaakt (ibid.). Het feit dat u niet kan verklaren waarom u persoonlijk naar de kust moest gaan om het geld op te halen doet twijfelen aan uw verklaringen omtrent uw problemen met Al-Shabaab. Uw verklaringen over uw eigen gedrag, namelijk dat u iedere dag aan de kust bleef voor een babbel en een koffie wanneer u wist dat Al-Shabaab daarheen ging komen, zijn niet aannemelijk en tasten de geloofwaardigheid van uw relaas aan.

Tenslotte wordt vastgesteld dat u na de ruzie tussen Al-Shabaab en de vissers op 18 juli 2018 nog meer dan een jaar in Mogadishu hebt verbleven. U verklaart namelijk dat u uit Somalië bent vertrokken op 21 oktober 2019 (zie CGVS, p. 11). Dit gegeven op zich draagt ook bij aan de ongeloofwaardigheid van uw problemen in Somalië.

In het licht van al het bovenstaande kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen waarin u stelt dat u niet in Somalië kon blijven uit vrees voor Al-Shabaab. Evenmin wordt er geloof gehecht dat u om die redenen niet zou kunnen terugkeren naar Somalië.

U haalt ook medische problemen aan als reden voor uw verzoek om internationale bescherming. Wat deze gezondheidsproblemen betreft moet worden vastgesteld dat deze geen verband houden met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt immers nergens dat u omwille van uw ras, uw nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging, of omwille van uw toebehoren tot een bepaalde sociale groep in uw land van herkomst niet op een passende behandeling van uw medische problemen zou kunnen rekenen. De door u geschetste problemen vallen evenmin onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming zoals opgenomen in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U kan voor een beoordeling van de medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève te hebben, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd “UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia” van januari 2014 en “UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)” van mei 2016 (beschikbaar op respectievelijk <https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html> en <https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>, of <https://www.refworld.org>), in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 29 juni 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_in_mogadishu_20210629.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 29 juni 2021) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is sinds 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. En Mogadishu kent sinds 2012 een wederopbouw. Verbeterde veiligheidsomstandigheden leiden tot aanzienlijke investeringen van de diaspora en de oprichting van commerciële zones in de stad. Ook de bouwnijverheid leeft er op. Al-shabaab blijft evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren in Mogadishu, dat voor hen een gewild doelwit is vanwege de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties. Al-

Shabaab blijft ook in de verslagperiode direct en indirect de confrontatie aangaan met de overheid en regeringsstrijdkrachten in de stad. Mogadishu wordt tijdens de verslagperiode getroffen door doelgerichte aanslagen tegen overheidspersoneel en tegen veiligheidspersoneel (meestal met vuurwapens of granaten) en in minder mate door terreuraanslagen met geïmproviseerde explosieven. Al-Shabaab voert in Mogadishu gerichte moordaanslagen en terreuraanvallen uit op overheidsambtenaren, veiligheidstroepen en internationaal personeel op de luchthaven, in hotels, bars, coffeeshops, restaurants, politiebureaus en overheidsgebouwen. Hoewel alShabaab bepaalde groepen viseert, vallen er soms burgerdoden. Verschillende bronnen stellen vast dat alShabaab minder grootschalige, complexe aanvallen uitvoert en zich toelegt op het gebruik van geïmproviseerde explosieven. Tijdens de verslagperiode zijn bij de helft van de door ACLED geregistreerde incidenten vuurwapens betrokken. De andere helft zijn aanslagen met explosieven (IED's en granaten).

Naast terreurgroepen zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor het geweld in Mogadishu, zoals de Somalische veiligheidsdiensten, muitende legereenheden, milities en onbekende gewapende groepen. ACLED registreert ook gewelddadige clanconflicten en criminele incidenten die soms burgerdoden eisen. Een aanhoudende politieke crisissituatie over het verkiezingsproces leidt op 25 april 2021 tot een korte uitbarsting van geweld in bepaalde districten in de hoofdstad tussen enerzijds zwaarbewapende muitende soldaten en antiregeringsmilities en anderzijds de veiligheidsdiensten. ACLED telt minstens vijf gedode soldaten. In mei 2021 ebben de spanningen rond de verkiezingen weg.

Het geweld in de hoofdstad stijgt in december 2020, het begin van de huidige verslagperiode, in vergelijking met de periode juni - november 2020. Daarna volgt het aantal gewelddaden een fluctuerende lijn, met een piek in april 2021, gevolgd door het laagste aantal door ACLED geregistreerde incidenten in deze verslagperiode in mei 2021. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Mogadishu zijn niet beschikbaar. Burgers worden soms doelbewust (bijvoorbeeld personen werkzaam in de administratie en zakenlui) en soms als nevenschade (als passant bij een bomaanslag) slachtoffer van het geweld. Tijdens de verslagperiode registreert ACLED 48 incidenten als violence against civilians met 36 burgerdoden. Het geweld dat ACLED registreert onder explosions/ remote violence maakt in de huidige verslagperiode 105 doden, waaronder ook burgers.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Mogadishu in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

De vaststelling dat u in het verleden verwondingen hebt opgelopen aan uw benen, volstaat niet om vast te stellen dat er in Mogadishu in uw hoofde een reëel risico op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon zou zijn. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u zich ook na het oplopen van deze verwondingen door Mogadishu verplaatste (zie CGVS, p. 12, p. 13 p. 17). Bovendien wordt de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c Vw. slechts toegekend wanneer er sprake is van een gewapend conflict. Gelet op bovenstaande informatie over de veiligheidssituatie in Mogadishu, kan de vaststelling dat u in het verleden verwondingen hebt opgelopen geen aanleiding geven tot de toekenning van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde foto's kunnen niets wijzigen aan bovenstaande vaststellingen. Uit deze foto's kan immers enkel worden afgeleid dat u littekens hebt, niet waar, in welke omstandigheden of door wiens toedoen u deze hebt opgelopen. Bovendien kan aan privé-foto's geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een manifeste appreciatiefout aan en een schending van de volgende bepalingen:

“artikel 1 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, en van artikelen 48/3, 48/, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikelen 17 en 27 van Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Verzoeker citeert artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet en voert hierbij aan dat er geen grondige analyse werd uitgevoerd van de relevante informatie die hij heeft voorgelegd, rekening houdend met zijn specifiek profiel. De commissaris-generaal begaat hier een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (RvS 18 maart 2002, nr. 104 820) en een “gedeeltelijke analyse van de relevante feiten”.

Verzoeker vraagt eerst de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op basis van zijn problemen met Al-Shabaab. Wat de “kwalificatie” betreft, wijst hij erop dat hij zijn land van herkomst in 2019 heeft verlaten omdat hij door Al-Shabaab werd bedreigd en afgeperst. Verzoeker meent dat de bedreigingen een verband houden met een politieke overtuiging in de zin van artikel 48/3, § 4, e), van de Vreemdelingenwet en citeert in dit verband rechtspraak van de Raad. Hij wijst er *in casu* op dat leden van Al-Shabaab hem wouden doden omdat hij hen niet kon betalen. Gelet op de beschikbare informatie waaruit blijkt dat Al-Shabaab openbare geselingen, onthoofdingen, stenigingen, amputaties en de doodstraf uitvoeren, vreesde hij met reden vervolging door Al-Shabaab, aldus verzoeker. Dit betreffen immers vervolgingsdaden in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker geeft verder een theoretische toelichting over de subsidiaire beschermingsstatus en meent dat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend op basis van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet, omdat zal worden aangetoond dat de grieven van de commissaris-generaal onvoldoende zijn om de ernst van de door verzoeker ondergane vrees in vraag te stellen.

Wat de geloofwaardigheid van zijn relaas betreft, benadrukt verzoeker dat de motieven in de bestreden beslissing onvoldoende en niet draagkrachtig zijn. Hij citeert uit artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet en rechtspraak van de Raad van State en gaat vervolgens in op de motivering in de bestreden beslissing.

Wat de vastgestelde inconsistenties in zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens het persoonlijk onderhoud betreft, geeft verzoeker aan dat zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud de waarheid zijn. Hij erkent dat hij fouten heeft begaan, doch benadrukt dat hij erg gestresseerd was tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat de omstandigheden waarin hij gehoord werd, zeer slecht waren. Hij acht het hierbij noodzakelijk om rekening te houden met de omstandigheden waarin deze interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken plaatsvinden. De gehooromstandigheden zijn vaak moeilijk (*“in lawaai, soms meerdere mensen in hetzelfde kantoor, soms geen mogelijkheid om de verklaringen te herlezen, etc.”*) en verzoekers worden onder druk gezet om niet in detail te treden en de feiten kort samen te vatten.

Hij merkt verder op dat verzoekers op dat moment nog nooit een advocaat hebben ontmoet en zich niet bewust zijn van het belang van een herlezing en een controle van de vragenlijst en de noodzaak om de relevante elementen van hun relaas beknopt weer te geven. Soms worden de verzoekers verplicht om te tekenen zonder dat ze de vragenlijst kunnen herlezen of vertaald worden door de tolk, aldus verzoeker. Hij merkt op dat veel verzoekers pas later, tijdens het persoonlijk onderhoud, fouten, correcties en omissies in de CGVS-vragenlijst melden en dat zij documenten ondertekenen zonder deze na te lezen. Zij worden verder niet bijgestaan door een advocaat tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zodat het niet mogelijk is om de omstandigheden waarin dit interview verliep te controleren. Gelet op het belang dat aan deze verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken wordt gehecht, meent verzoeker dat de rechtspraak *“Salduz”* van het EHRM, dat bepaalt dat een advocaat aanwezig moet zijn gedurende het gehoor in correctionele zaken, op de interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken moet toegepast worden. Gezien de bijstand van een advocaat voorzien is tijdens de procedure, kunnen verklaringen afgelegd door verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken, in afwezigheid van een advocaat, zonder de mogelijkheid van controle en voorafgaand contact, niet aan hem teruggeworpen worden, op straffe van schending van artikel 6 van het EVRM en het recht op een eerlijk proces. Zelfs indien deze rechtspraak niet kan worden toegepast, dan nog meent verzoeker dat de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming flexibel moeten zijn met betrekking tot de inhoud van de CGVS-vragenlijst en DVZ-verklaring en *“niet systematisch moeten kunnen argumenteren op basis van het ene of het andere verzuim”*.

Betreffende de afpersing van Al-Shabaab, bevestigt verzoeker nog dat *“alle de inwoners van zijn dorp betaalden een som geld naar Al-Shabaab maar alleen zij die werkten en een goed genoeg inkomen hadden. In het geval van verzoeker, werd hij regelmatig bedreigd en gedwongen te betalen hoewel hij geen geld meer had dat binnenkwam. Verzoeker voelde zich in gevaar want leden van Al-Shabaab wilden dat verzoeker blijf betalen wat er ook gebeurt.”* Verzoeker meent dat hij in deze context geen andere keuze had dan Somalië te verlaten. Niemand kon hem beschermen tegen Al-Shabaab. In tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert, is verzoekers vrees nog steeds relevant en is zijn leven nog steeds in gevaar bij een terugkeer naar Somalië.

Verzoeker geeft vervolgens een theoretische toelichting over *“het voordeel van de twijfel”* en besluit hierbij dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn verzoek aannemelijk te maken en te staven en dat er genoeg elementen zijn om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen, zodat hem het *“voordeel van de twijfel”* moet toegekend worden.

Verzoeker voert verder aan dat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend op basis van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet ten gevolge van de veiligheidssituatie in Somalië. Hij wijst erop dat, waar de commissaris-generaal uiteindelijk geen specifieke analyse maakt van de veiligheidssituatie en de nood aan subsidiaire bescherming op grond van dit artikel omdat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij afkomstig is uit *“Galgadug”*, hij op basis van hetgeen voorafgaat voldoende heeft aangetoond dat hij uit *“Galgadug”* afkomstig is en de veiligheidssituatie aldaar de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigt.

Verzoeker geeft een theoretische toelichting over het begrip van een gewapend conflict en het arrest Elgafaji en stelt dat er volgens verschillende bronnen niet kan worden uitgesloten dat er in Somalië sprake is van een intern gewapend conflict. Hij citeert hierbij uit de EASO-rapporten *“Somalia Security Situation”* van december 2017 en september 2021. In Galgadud vinden de gevechten voornamelijk plaats tussen de Galmudug Regional Forces aan de ene kant en Al-Shabaab en ASWJ aan de andere kant. Hij citeert hierbij uit voormeld EASO-rapport van december 2017 en informatie van het Nederlandse Ministerie van

Buitenlandse Zaken, ARC en SomTribune dat volgens hem de aanwezigheid van Al-Shabaab in de regio bevestigt, wat geleid heeft tot veel gevechten tussen de strijdkrachten van de overheid en Al-Shabaab. Hij stelt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in het bijzonder gepleegd wordt door Al-Shabaab als willekeurig kan worden beoordeeld, waarbij hij citeert uit informatie van het UK Home Office, het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken en het voormelde EASO-rapport. Hij besluit hierbij dat dit willekeurig geweld een ernstige bedreiging van zijn leven vormt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Indien zijn herkomst niet bewezen wordt geacht, meent verzoeker dat de motivering in de bestreden beslissing in ieder geval in strijd blijft met artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM. Verzoeker geeft een theoretische toelichting en benadrukt dat de commissaris-generaal zijn herkomst uit Somalië niet in twijfel trekt. Hij meent dat dit betekent dat hij naar Somalië zal worden teruggestuurd en de commissaris-generaal aldus impliciet een terugkeer voorziet naar Mogadishu of een andere stad. Hij benadrukt dat, zelfs indien er regionale verschillen bestaan, de situatie in Somalië in het algemeen zeer precair is. Verzoeker citeert hierbij uit de informatie van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, UK Home Office, Amnesty International, Human Rights Watch, USDOS en de VN-Veiligheidsraad en benadrukt dat burgers vaak het slachtoffer zijn van aanslagen door Al-Shabaab en door wetshandhavinginstanties. Verder benadrukt hij dat het dagelijkse leven van inwoners in Somalië beïnvloed wordt door het geweld en de voedselonveiligheid. Hij citeert uit de voormelde informatie van het UK Home Office en benadrukt, onder verwijzing naar rechtspraak van het EHRM, dat deze kwalitatieve criteria even belangrijk zijn als het aantal geweldincidenten of doden. Hij besluit hieruit dat het risico dat een terugkeer naar Somalië tot een schending van artikel 3 van het EVRM kan leiden, bevestigd is door een aantal bronnen.

Hij meent dat, gelet op de veiligheidssituatie in Somalië, de commissaris-generaal een *“mogelijk gebied van terugkeer moest overwegen, zodat de terugkeer niet artikel 3 EVRM schendt”*. Hij acht het meest logisch dat hij zal worden teruggestuurd naar Mogadishu, doch citeert uit informatie van UNCHR waaruit blijkt dat Mogadishu niet automatisch een goed vestigingsalternatief betreft, alsook dat in andere steden de situatie van intern ontheemden precair is. Verzoeker stelt dat *“Gezien het objectieve risico van vernederende of onmenselijke behandeling in geval van terugkeer naar Somalië, als gevolg van de veiligheidssituatie in Somalië en de situatie van IDP’s, is de verzoekende partij van mening dat de verwerende partij kon niet afzien van een analyse van een terugkeer “alternatief” die Artikel 3 EVRM zou eerbiedigen.”* De commissaris-generaal heeft geen individuele beoordeling gemaakt, aldus verzoeker.

Gelet op het voorgaande, besluit verzoeker dat de motivering in de bestreden beslissing onvoldoende, inadequaat en incorrect is om een negatieve beslissing te nemen wat zijn problemen in Somalië betreft. Hij meent dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd voor bijkomend onderzoek naar zijn problemen met Al-Shabaab. Hij stelt dat zijn verklaringen als aannemelijk en geloofwaardig moeten worden beschouwd, indien nodig op basis van *“het voordeel van de twijfel”*. Rekening houdende met de veiligheidssituatie in Mogadishu, zijn er ook voldoende elementen om een reëel risico op ernstige schade in geval van een terugkeer als aannemelijk te beschouwen, aldus verzoeker.

2.1.2. Als bijlage bevat het verzoekschrift een bronnenlijst:

- het EASO-rapport *“Somalia: Security situation”* van december 2017;
- het EASO-rapport *“Somalia: Security situation”* van september 2021;
- het rapport *“Country of origin information report on South and Central Somalia”* van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van maart 2019;
- het rapport *“Situation in South and Central Somalia (including Mogadishu)”* van ARC van 25 januari 2018;
- de *“Country policy and information note Somalia (South and Central): Security and humanitarian situation”* van UK Home Office van november 2020;
- het rapport *“Somalia - 2019”* van Amnesty International;
- het *“World Report 2020 – Somalia”* van Human Rights Watch van 14 januari 2020;
- het *“Country Report on Human Rights Practices 2019 – Somalia”* van USDOS van 11 maart 2020;
- het *“Situation in Somalia – Report of the Secretary-General”* van de UN Security Council van 13 augustus 2020;
- de UNHCR *“Position on returns to South- and Central Somalia (Update I)”* van mei 2016.

2.1.3. In een aanvullende nota van 9 juni 2022 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- het EASO-rapport “*Somalia: Security situation*” van september 2021;
- de COI Focus “*Somalia. Veiligheidssituatie in Mogadishu*” van 28 februari 2022.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht, en een theoretische uiteenzetting over een aantal van deze bepalingen laat niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoekers verweer in zijn verzoekschrift in wezen beperkt blijft tot het volharden in eerder afgelegde verklaringen en in zijn vrees voor vervolging door Al-Shabaab. Hiermee slaagt hij er echter niet in om de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

Verzoeker tracht de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud te minimaliseren door aan te voeren dat hij gestresseerd was tijdens het interview bij aanvang van de procedure en de omstandigheden waarin hij gehoord werd zeer slecht waren. De Raad wijst erop dat, los van de vaststelling dat dit interview gepaard kan gaan met enige mate van stress en er niet valt uit te sluiten dat niet elk interview in optimale omstandigheden plaatsvindt, van verzoeker mag worden verwacht dat hij in staat is om voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot de relevante elementen van zijn verzoek. Verzoeker werd er bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken op gewezen dat van hem verwacht wordt dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift voorts tot een verwijzing naar algemene problemen die zich zouden kunnen voordoen tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, doch hij licht hierbij niet *in concreto* toe welke moeilijkheden hij zelf heeft ondervonden. Daarenboven gaf verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud aan dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken “oké” was verlopen, dat hij geen opmerkingen had, dat hij de tolk heel goed verstond en hij alle essentiële elementen waarom hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend kon weergeven (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 2). Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat er tijdens dit interview incidenten waren die een invloed hebben gehad op zijn vermogen om volledige en nauwkeurige verklaringen af te leggen met betrekking tot zijn asielmotieven, noch dat dergelijke incidenten een verklaring kunnen vormen voor de vastgestelde tegenstrijdigheden. Zijn verweer blijft dan ook beperkt tot het geven van blote *post-factum* beweringen, die niet volstaan om de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen te verschonen.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat het recht op een eerlijk proces zoals gewaarborgd door artikel 6 van het EVRM werd geschonden doordat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken plaatsvond zonder de aanwezigheid van een advocaat, benadrukt de Raad dat, daargelaten het feit dat deze bepaling geen toepassing vindt in het kader van een procedure tot het bekomen van internationale bescherming, verzoeker niet aantoonde hoe de bijstand van een advocaat een weerslag zou kunnen hebben gehad op zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De vragenlijst werd verzoeker voorgelezen in het Somalisch, die het voor goedkeuring heeft ondertekend, zodat, bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, datgene wat erin werd opgenomen wordt geacht overeen te stemmen met zijn verklaringen (CGVS-vragenlijst, stuk 2, p. 2). Verzoeker werd voorafgaand aan het afleggen van zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken geadviseerd om steeds de waarheid te vertellen: valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat de asielaanvraag wordt verworpen en geloof niet diegenen die aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen. Verzoeker werd ook duidelijk gemaakt dat hij zo mogelijk documenten moet voorleggen die hij in zijn bezit heeft om zijn identiteit, herkomst, reisweg en de door hem aangehaalde feiten aan te tonen.

Verzoeker beperkt zich voor het overige tot het volharden in zijn verklaringen dat hij werd afgeperst en bedreigd door Al-Shabaab hoewel hij geen geld had om hen te betalen, doch hij brengt geen concrete of

dienstige argumenten bij die afbreuk kunnen doen aan de pertinente en correcte motieven in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar Somalië een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging heeft dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade omwille van Al-Shabaab. De bestreden beslissing wees er in dit verband terecht op dat (i) de beweerde afpersing die verzoeker voor het incident van 18 juli 2018 ondervond onvoldoende zwaarwichtig is om er een nood aan internationale bescherming uit af te leiden, (ii) verzoeker verklaarde tijdens het incident van 18 juli 2018 niet persoonlijk te zijn geïdoleerd door Al-Shabaab en (iii) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaring dat hij na het incident op 18 juli 2018 nog werd afgeperst en geïdoleerd door Al-Shabaab, gelet op de vaststellingen dat (a) uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat het niet aannemelijk is dat Al-Shabaab hem afperste hoewel hij niet werkte, (b) het niet aannemelijk is dat verzoeker, toen hem werd gevraagd naar zijn persoonlijke problemen, niet eerder verklaarde dat Al-Shabaab hem met de dood bedreigde, (c) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de bedreigingen van Al-Shabaab, (d) verzoekers verklaringen over zijn gedrag in het licht van de bedreigingen door Al-Shabaab niet geloofwaardig zijn, (e) hij na het incident op 18 juli 2018 nog meer dan één jaar in Mogadishu heeft verbleven. Gezien deze motivering niet dienstig wordt weerlegd, blijft zij onverminderd gehandhaafd.

Volgende motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Wat betreft de aanslag van Al-Shabaab op de winkel van uw vader in 2008, merkt het CGVS op dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de familieleden die slachtoffer werden van deze aanslag. Bij DVZ verklaart u twee maal dat uw broer is omgekomen. Zo stelt u dat uw zus K. en uw broer Z. in 2008 gedood zijn door Al-Shabaab (zie verklaring DVZ dd. 08.12.2020, punt 17). Ook verklaart u, wanneer gevraagd meer te vertellen over wat er hen is overkomen, dat uw vader, broer en zus zijn omgekomen bij de aanslag (zie vragenlijst CGVS bij DVZ, punt 5). Op het CGVS verklaart u daarentegen dat uw broers nog leven. Wanneer gevraagd of Z. en K. beiden zijn overleden, stelt u dat enkel K. is overleden (zie CGVS, p. 7). Gevraagd waar Z. woont, stelt u dat hij in Mogadishu woont en op zee werkt (ibid.). Na confrontatie met uw verklaring bij DVZ over het overlijden van Z., stelt u enkel dat hij niet is overleden, dat hij nog leeft (ibid.). Met dit antwoord klaart u de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uit. Ook blijkt dat uw andere broer A. nog leeft en in Somalië woont en werkt (ibid.). Bijgevolg verklaart u op het CGVS dus dat uw beide broers nog in leven zijn en dat uw zus is overleden in 2008, terwijl u bij de DVZ verklaart dat uw broer en zus beiden overleden zijn.

Bovendien legt u verschillende verklaringen af over de andere slachtoffers van deze aanslag. U stelt bij DVZ dat er op het moment van de aanslag twee klanten aanwezig waren in de winkel, waarvan er één is overleden, en de andere gewond geraakt is (zie vragenlijst CGVS bij DVZ, punt 5). Op het CGVS stelt u daarentegen dat er iemand anders in de winkel gewond geraakt is of overleden, maar dat u niet zeker bent (zie CGVS, p. 6). Deze opvallende tegenstrijdigheden maken uw verklaringen over de bomaanslag in 2008 ongeloofwaardig.

Hoe dan ook merkt het CGVS hierover op dat u deze bomaanslag niet linkt met uw eigen persoonlijke problemen die u aangezet hebben Somalië te verlaten. Wanneer hiernaar specifiek gevraagd, stelt u namelijk enkel dat u toen aanwezig was in het winkeltje omdat u uw vader daar hielp in de namiddag (zie CGVS, p. 6). U legt verder geen enkel verband met deze aanslag en uw vluchtaanleiding. Bovendien blijkt dat u na deze gebeurtenis nog jarenlang op dezelfde plaats bent blijven wonen (zie CGVS, p. 4), zonder er problemen te kennen. De problemen die u inroept zijn immers niet geloofwaardig, zo blijkt hieronder. Mocht er al een nood aan bescherming in uw hoofd zijn geweest, dan blijkt die niet langer actueel.

Wat daarnaast de aanslag betreft waarbij uw moeder is omgekomen in 2018, dient te worden opgemerkt dat zij slachtoffer werd van het willekeurig geweld in de regio waar zij toen aanwezig was. U verklaart dat zij gewond raakte bij een bomaanslag op de plaats Zoobe nabij Nr. 4 en dat zij later hieraan overleed in Turkije (zie CGVS, p. 6). Uit de rest van uw verklaringen blijkt echter niet dat deze aanslag gelinkt is aan uw eigen persoonlijke problemen. Uit deze gebeurtenis blijkt bijgevolg geen nood aan internationale bescherming in uw hoofd.

Daarnaast bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u uit Somalië bent gevlucht omdat u persoonlijk werd geïdoleerd door Al-Shabaab en evenmin dat u om die redenen niet zou kunnen terugkeren.

Wat betreft de afpersing door Al-Shabaab vóór het incident in 2018, wordt vastgesteld dat deze afpersing onvoldoende zwaarwichtig is. U stelt dat er geen bedreigingen plaatsvonden, dat Al-Shabaab gewoon geld vroeg sinds de moord op uw vader (zie CGVS, p. 15). Nergens uit uw verklaringen blijkt bovendien

dat Al-Shabaab een dermate groot deel van uw inkomsten opeiste dat deze situatie dermate ernstig werd dat ze gelijkgesteld kan worden aan vervolging of aan ernstige schade. Dit blijkt onder meer uit het feit dat u al jaren belastingen betaalde, ook voor de komst van Al-Shabaab. U stelt dat jullie reeds afpersingsgeld betaalden aan andere mensen voordat Al-Shabaab de macht nam (zie CGVS, p. 14). Ook stelt u dat enkel de vissers moesten betalen (zie CGVS, p. 15), wat bijgevolg de mogelijkheid voor u open liet om anders werk te gaan doen waarbij u niets of minder van uw loon zou moeten afgeven. Ook blijkt uit uw verklaringen dat u niet persoonlijk geïdendeerd werd. U stelt dat ze alle vissers viderden (ibid.). Uit bovenstaande verklaringen wordt afgeleid dat de afpersing niet dermate ernstig was dat er een nood aan internationale bescherming uit kan worden afgeleid.

Wat betreft het incident van 18 juli 2018 waarbij u te maken kreeg met een ruzie tussen de vissers en Al-Shabaab en waarbij u verwondingen opliep, wordt opgemerkt dat na een eerdere verwonding niet noodzakelijk de nood aan bescherming volgt. Het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming is namelijk toekomstgericht. U verklaart hierbij bovendien niet dat u tijdens bovengenoemd incident persoonlijk geïdendeerd werd (zie CGVS, p. 12). Daarenboven wordt vastgesteld dat de problemen die u verklaart nadien te hebben gehad niet geloofwaardig zijn.

De afpersing die plaatsvond na het incident in 2018 is weinig aannemelijk. U stelt zelf herhaaldelijk dat Al-Shabaab enkel geld vraagt aan de mensen die werken. Wanneer gevraagd of uw broers ook afgeperst werden stelt u namelijk dat dit enkel gebeurde bij iedereen die aan zee werkt (zie CGVS, p. 15). Even later, wanneer gevraagd of uw broers nooit bedreigd werden, stelt u opnieuw dat ze enkel geld vragen aan mensen die werken (ibid.). Nochtans verklaart u dat u zelf sinds het incident in 2018 waarbij u gewond raakte, niet meer kon werken. U kon toen overleven en sparen dankzij de giften van de andere vissers (zie CGVS, p. 12). Uw verklaring dat Al-Shabaab u afperste hoewel u niet werkte, is in dat licht weinig aannemelijk.

Wanneer u wordt gevraagd wat Al-Shabaab tegen u zeiden als u het geld niet kon betalen, antwoordt u ontwijkend en stelt u dat jullie normaal gezien elke dag betaalden maar dat er op een dag een ruzie ontstond (zie CGVS, p. 15). Even nadien verklaart u dat ze u zouden vermoorden als u weigerde hen het geld te geven (ibid.). Dat u dan pas toevoegt dat ze u met de dood bedreigden, en dat u dit niet meteen zegt wanneer gevraagd om een volledig zicht te geven op uw persoonlijke problemen die aanleiding gaven het land te verlaten (zie CGVS, p. 12), tast verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Het is in verder opzicht opvallend dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt in verband met de bedreigingen van Al-Shabaab. Bij DVZ stelt u namelijk dat ze dreigden uw broers te vermoorden als u het geld niet gaf (zie vragenlijst CGVS bij DVZ dd. 08.12.2020, punt 5). Op het CGVS, wanneer u gevraagd wordt of uw broers ooit werden bedreigd, stelt u van niet en zegt u dat ze enkel geld vragen aan de mensen die werken (zie CGVS, p. 15). Na confrontatie met uw verklaring bij DVZ, ontkent u dat u dit toen hebt gezegd en verklaart u dat u enkel hebt gezegd dat u bang was om zelf vermoord te worden (CGVS, p. 15-16). Met dit antwoord klaart u de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uit. Deze tegenstrijdigheid tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de bedreigingen van Al-Shabaab aan.

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u het laatste jaar dat u in Mogadishu woonde, namelijk in 2019, niet meer kon werken door de verwonding aan uw been. Toch ging u dagelijks naar de kust, waar uw collega's u telkens een kleine som geld gaven (zie CGVS, p. 13). U stelt dat Al-Shabaab ook elke dag naar de kust ging om een deel van het geld op te eisen (zie CGVS, p. 12). Wanneer u gevraagd wordt of Al-Shabaab ook naar uw huis kwam, stelt u dat ze niet naar de huizen gaan, maar aan de kust zijn (zie CGVS, p. 17). Gevraagd waarom u naar de kust ging, hoewel u wist dat Al-Shabaab daar aanwezig was, stelt u enkel dat uw huis vlakbij de zee was en dat de inwoners afhankelijk zijn van de zee (ibid.). Gevraagd of uw collega's soms naar uw huis kwamen, stelt u bovendien van wel, en dat u ook tot bij hen ging (ibid.). Hoewel u meermaals wordt gevraagd waarom u het risico nam om naar de kust te gaan, waar Al-Shabaab u opwachtte, terwijl u het geld ook thuis zou kunnen ontvangen van uw collega's, slaagt u er geen enkele keer in hiervoor een aannemelijke verklaring te geven. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd en u wordt gevraagd of u dan iedere dag een koffietje ging drinken met uw collega's, ook al wist u dat Al-Shabaab u daar ging bedreigen en afpersen, stelt u dat Al-Shabaab anders naar uw huis zou komen (ibid.). Wanneer u vervolgens gewezen wordt op uw eerdere verklaring dat Al-Shabaab niet naar de huizen komt, stelt u dat ze kunnen langskomen maar dat u dat zelf niet hebt meegemaakt (ibid.). Het feit dat u niet kan verklaren waarom u persoonlijk naar de kust moest gaan om het geld op te halen doet twifelen aan uw verklaringen omtrent uw problemen met Al-Shabaab. Uw verklaringen over uw eigen gedrag, namelijk dat u iedere dag aan de kust bleef voor een babbel en een koffie wanneer u wist dat Al-Shabaab daarheen ging komen, zijn niet aannemelijk en tasten de geloofwaardigheid van uw relaas aan.

Tenslotte wordt vastgesteld dat u na de ruzie tussen Al-Shabaab en de vissers op 18 juli 2018 nog meer dan een jaar in Mogadishu hebt verbleven. U verklaart namelijk dat u uit Somalië bent vertrokken op 21 oktober 2019 (zie CGVS, p. 11). Dit gegeven op zich draagt ook bij aan de ongeloofwaardigheid van uw problemen in Somalië.

In het licht van al het bovenstaande kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen waarin u stelt dat u niet in Somalië kon blijven uit vrees voor Al-Shabaab. Evenmin wordt er geloof gehecht dat u om die redenen niet zou kunnen terugkeren naar Somalië.

U haalt ook medische problemen aan als reden voor uw verzoek om internationale bescherming. Wat deze gezondheidsproblemen betreft moet worden vastgesteld dat deze geen verband houden met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt immers nergens dat u omwille van uw ras, uw nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging, of omwille van uw toebehoren tot een bepaalde sociale groep in uw land van herkomst niet op een passende behandeling van uw medische problemen zou kunnen rekenen. De door u geschetste problemen vallen evenmin onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming zoals opgenomen in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U kan voor een beoordeling van de medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.”

“De door u neergelegde foto’s kunnen niets wijzigen aan bovenstaande vaststellingen. Uit deze foto’s kan immers enkel worden afgeleid dat u littekens hebt, niet waar, in welke omstandigheden of door wiens toedoen u deze hebt opgelopen. Bovendien kan aan privé-foto’s geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld.”

Verzoeker moet de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten weerleggen. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Een loutere verwijzing naar de algemene humanitaire situatie die enkel steunt op landeninformatie die niet wordt verbonden met verzoekers persoonlijke omstandigheden, toont evenmin een nood aan internationale bescherming aan in toepassing van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft overigens nooit eerder enig element in deze zin aangebracht.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In casu dient vastgesteld te worden dat, waar verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft afkomstig te zijn uit de provincie Galgaduud, hij tijdens de procedure duidelijk verklaarde dat hij afkomstig is uit Mogadishu en dat hij nooit ergens anders heeft verbleven in Somalië (DVZ-verklaring, stuk 6, p. 6; Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 4-5), zodat zijn nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), ten opzichte van de situatie in Mogadishu dient beoordeeld te worden.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavig dossier, ter kennis gebracht door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing en de aanvullende nota en bijgebracht door verzoeker in het verzoekschrift, blijkt dat de situatie in Mogadishu niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Uit de toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al-Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing. De Raad merkt op dat de verwijzing naar de veiligheidssituatie in de provincie Galgaduud niet dienstig is, gezien verzoeker verklaarde afkomstig te zijn uit Mogadishu. Voorts stelt de Raad vast dat de door verzoeker ter kennis gebrachte informatie, in zoverre deze betrekking heeft op de veiligheidssituatie in de stad Mogadishu, dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de stad Mogadishu is gebaseerd. Waar verzoeker nog aanvoert dat de stad Mogadishu geen “*goede vestigingsalternatief*” vormt, merkt de Raad op dat, aangezien verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit Mogadishu, *in casu* geen toepassing gemaakt wordt van het concept intern vestigingsalternatief naar de stad Mogadishu.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Hij voert geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b), of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. VAN CAMP